

— Не знамъ, — отговори чичо Борисъ. — Ще видимъ. Слушай сега по-нататъкъ приказката!

— Като благословилъ така дръвцето, дѣдо Господь си отишълъ. А дръвцето се замислило. По едно време то повикало едно врабче и му рекло: „Врабчо, моля ти се, иди вижъ какво прави Мирчо. Много ме е страхъ, че не мирува и ядосва баща си и майка си!“ Хвръкнало врабчето. На другия денъ се върнало. „Мирчо счупи днесъ една чиния и една чаша, — рекло то на дръвцето. — И не си призна, че ги е счупилъ, ами набеди котката!“ Като чуло това, посърнало дръвцето. Пожълтѣли му долнитѣ клони.

Мирчо погледна чича си. Но чичо Борисъ гледаше навжсено. Мирчо притисна главата си къмъ гърдитѣ му. А чичо Борисъ продължи:

— Следъ нѣкое време, дръвцето рекло пакъ на врабчето: „Моля ти се, Врабчо, иди вижъ какво върши Мирчо!“ Отишло врабчето, върнало се и рекло: „Днесъ Мирчо удари съ камъкъ едно куче“. Още повече посърнало дръвцето. Пожълтѣли и срѣднитѣ му клони.

Мирчо дигна глава да види пакъ — не се ли шегува чичо Борисъ. Но той гледаше все тъй навжсено. И Мирчо се сви плахо въ skutитѣ на чича си. А той продължи:

— Минало пъкъ каквото минало, дръвцето се примолило отново на врабчето: „Иди, Врабчо, вижъ миренъ ли е Мирчо“. Отишло врабчето, върнало се и рекло: „Днесъ Мирчо скжса букваря, дето го купи татко му“. Горкото дръвце! Посърнало съвсемъ. Пожълтѣли му и горнитѣ клони. Останало зелено само връхчето му.

Мирчо преглътна сълзитѣ си. А чичо Борисъ поде пакъ приказката:

— Най-сетне, още веднажъ се замолило дръвцето на врабчето — да иде и да види какво прави Мирчо. Отлетѣло врабчето. Миналъ се денъ, два, три. Нѣма го врабчето. Не се връща. Едва на петия денъ си дошло. „Знаешъ, какво се случи? — рекло то на дръвцето. — Мирчовата майка е болна. На Мирча е мжно. Нито играе, нито скача. Искане при майка си да иде. А баща му не дава. Страхъ го е Мирчо да не хване сжщата болестъ. И знаешъ какво направи Мирчо?“